

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 10534

гр. София, 09.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 143 СЪСТАВ, в закрито заседание на девети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ДИАНА К. АНГЕЛОВА**

като разглежда докладваното от **ДИАНА К. АНГЕЛОВА** Гражданско дело № 20231110150542 по описа за 2023 година

и за да се произнесе съобрази следното:

Производството е образувано по искова молба с вх.№ 251795/12.9.2023 година от „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД, ЕИК 831609046, представлявано от Александър Александров – изпълнителен директор и Ивайло Епитропов – председател на УС, със седалище и адрес на управление – град София, ул.“Ястребец“ № 23Б против Е. Ю. Л., родена на 17.6.1956 година, с местожителство в Република П..

С исковата молба са заявени обективно съединени осъдителни иски претенции, с които се иска от съда да постанови решение, с което да осъди Е. Ю. Л., в условията на евентуалност, ако същата е починала - нейните наследници да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД сума в общ размер на 3331,53 лв., от които 2840,59 лв. - главница, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия /ТЕ/ за периода от м.05.2019г. до м.04.2021г., ведно със законна лихва от датата на депозиране на исковата молба до окончателното изплащане на вземането, и 452,99 лв. - мораторна лихва за забава от 15.09.2020г. до 08.09.2022г., както и сума за дялово разпределение за периода м.08.2019г. - м.04.2021г. в размер 31,64 лв. - главница, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба до окончателното изплащане на сумите и 6,31 лв. - мораторна лихва за забава върху главницата за дялово разпределение от 01.10.2019г. до 08.09.2022година.

В исковата молба се твърди, че ответницата е клиент на топлинна енергия за битови нужди по смисъла на чл. 153, ал. 1 на Закона за енергетиката.

При горното, настоящия съдебен състав следва да обяви, че **спорът между страните не му е международно подсъден и прекрати производството по делото**, при следните аргументи:

В казуса ответникът има качеството на потребител по смисъла на § 13, т.1 от Закона за защита на потребителите. Съдът приема, че ответникът е физическо лице, на което е доставяна топлинна енергия за жилище – както сочи и ищеца – „битов клиент“, в този смисъл доставката на топлинна енергия не е осъществявана за да извършва ответницата търговска или професионална дейност, като и не се твърди, доставката на топлинна енергия да е във връзка и в рамките на търговска или професионална дейност на ответницата, като последното и не се установява от твърденията на ищеца.

Не може да се спори, че ответникът не е български гражданин, като е гражданин на държава – член на Европейския съюз – Република П..

Не се установява от доказателствата по делото, нито от твърденията на ищеца, а последния индиректно признава, че ответницата живее в Република П. – така в молба с вх.№

63811/26.2.2024 година. От извършената от съда справка в НБД "Население" се установява, че това лице никога не е имало регистриран адрес в страната ни. Това дава основание да се приеме, че ответникът няма обичайно местопребиване в държавата ни. Това съдът приема за установено и от върнатите в цялост съобщения изпратени до адреса сочен от ищеца за връчване на съдебни книжа на ответницата – „лицето е непознато на адреса“.

По аргумент от чл.19, ал.1 от ГПК в случаите на спор с потребител, какъвто е настоящия случай не е допустимо спорът да бъде решен от арбитражен съд.

По смисъла на чл.113 от ГПК – исковите на и срещу потребители се предявяват пред съда, в чийто район се намира настоящият адрес на потребителя, а при липса на настоящ адрес – по постоянния

Съгласно чл.117, ал.1 от ГПК определената от закона подсъдност не може да бъде изменяна по съгласие на страните, като по аргумент от чл.117, ал.3 от ГПК – договорът за избор на съд по искове на потребители и по трудови спорове поражда действие само ако е сключен след възникването на спора, какъвто договор в казуса не е представен.

Съгласно чл. 118 ГПК всеки съд сам решава дали започнатото пред него дело му е подсъдно и ако прецени, че не му е подсъдно изпраща делото на компетентния съд.

Като се съобрази приложението чл. 28 КМЧП и чл. 15 ГПК, сезираният съд следва служебно да се произнесе по международната си компетентност при дела с международен елемент.

Съгласно разпоредбата на чл. 17, вр. чл. 18 § 2 от Регламент № 1215/2012 г., компетентен да разгледа спорове, свързани с потребители, е съдът на държавата членка, където потребителят има обичайно местоживее. Тази компетентност може да се пророгира само със изрично споразумение, сключено след възникването на спора или при явяване на ответника пред съда сезиран с иска - арг. от чл. 19 и 25 и чл. 26 от Регламент № 1215/2012 г. Съгласно чл. 26, извън компетентността, която произтича от други разпоредби на настоящия регламент, компетентен е този съд на държава-членка, пред който се яви ответникът. Пророгацията е приложима и по делата по раздел 4 - относно потребителски договори и се осъществява чрез явяване на ответника за участие в процеса без да оспорва компетентността на съда – чл. 26 § 1. Ответникът може да оспори компетентността на българския съд да разгледа делото с отговора на исковата молба. При липса на такова оспорване, изрично подадения отговор представлява приемане на легитимността на юрисдикцията и непротивопоставяне български съд да разгледа делото. Българският съд следва да прекрати производството, ако ответникът се яви и оспори компетентността му или ако не се яви пред съда – в този смисъл и Определение № 217 от 07.04.2015 г. по ч. гр. д. № 522/2015 на III г. о. на ВКС.

Понятието "местоживее на потребителя", посочено в член 18, § 2 от Регламент № 1215/2012, трябва да се тълкува в смисъл, че означава местоживееето на потребителя към датата, на която искът е предявен в съда – така с определение на СЕС от 03.09.2020 г. по дело C-98/20. В казуса съдът приема, че ответницата няма местоживееене в страната ни.

С оглед на горното се налага извода, че българският съд не е компетентен да разгледа исковите, тъй като ответникът към момента на предявяване на иска няма местоживееене на територията на Република България. Ответникът съдът приема, че живее Република П. и съгласно чл. 18, § 2 от Регламент № 1215/2012 другата страна по договора може да предяви иск срещу потребител само в съдилищата на държавата членка, където има местоживееене потребителят. Тази компетентност е специална, уредена с цел защита на по-слабата страна в правоотношението, произтичащо от потребителски договор.

На следващо място като се съобрази разписаното в чл.16 и чл.95 от КМЧП се следва, че в случай като настоящия – когато ищецът е българско юридическо лице, ответникът – потребител, който няма обичайно местопребиване в страната ни, между страните не е

налице договор за избор на приложимо право след възникване на спора, спорът не е подведомствен на български съд. В този смисъл и съдебната практика - Определение № 349 от 29.07.2022 г. на ВКС по ч. т. д. № 449/2022 г., II т. о., ТК, докладчик съдията Анна БаЕ., Определение № 263051 от 4.05.2022 г. на СГС по гр. д. № 6699/2017 г.

Мотивиран от горното и на основание чл.15 от ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОБЯВЯВА, че българският съд не е международно компетентен по исковете, предявени с искова молба с вх.№ 251795/12.9.2023 година от „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД, ЕИК 831609046, представлявано от Александър Александров – изпълнителен директор и Ивайло Епитропов – председател на УС, със седалище и адрес на управление – град София, ул.“Ястребец“ № 23Б против Е. Ю. Л., родена на 17.6.1956 година, с местожителство в Република П., с която са заявени обективно съединени осъдителни искиви претенции, с които се иска от съда да постанови решение, с което да осъди Е. Ю. Л., в условията на евентуалност, ако същата е починала - нейните наследници да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД сума в общ размер на 3331,53 лв., от които 2840,59 лв. - главница, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия /ТЕ/ за периода от м.05.2019г. до м.04.2021г., ведно със законна лихва от датата на депозиране на исковата молба до окончателното изплащане на вземането, и 452,99 лв. - мораторна лихва за забава от 15.09.2020г. до 08.09.2022г., както и сума за дялово разпределение за периода м.08.2019г. - м.04.2021г. в размер 31,64 лв. - главница, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба до окончателното изплащане на сумите и 6,31 лв. - мораторна лихва за забава върху главницата за дялово разпределение от 01.10.2019г. до 08.09.2022година и въз основа на която е образувано гр.дело № 50542/2023 година по описа на Софийски районен съд.

ПРЕКРАТЯВА производството по гр.дело № 50542/2023 година по описа на Софийски районен съд.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчването му на ищеца.

Съдия при Софийски районен съд: _____